

„Bul!”

Zoo waren er meer jongens, die niet in aanzien stonden bij de ambachtslui en dat waren de armsten onder de armen, wier vaders geen vast werk hadden of slecht betaalde geminachte baantjes deden.

Sjaontjes vader b.v. was „geitevilder” en woonde in de Goedebroersstraat, die het volk: „Roojerokkebuurt” noemde. Hij had achter zijn huis een schuurtje dat haast uit elkaar viel en waaruit een verpestende stank op-rookte van rottende koolblaren, konijnenmest en tot ontbinding overgaande ingewanden van beesten. Twee maal per week reed hij met zijn honden de stad uit, „den boer op” en kocht er dood geboren kalveren; bij arbeiders: pas geboren geiten, vette konijnen en vodden. De beesten slachtte hij op het plaatsje tusschen het huis en het schuurtje, waarin hij de met stroo volgepropte huiden ophing, den bloederigen kant buiten.

In twee vertrekken woonden de Rubertsen: vader, moeder en vijf „jong” — drie meiden en twee jongens, waarvan Sjaontje de jongste was. De oudste „meid” was vijftien jaar en hielp haar moeder — als ze niet schooide — de wanorde in de vertrekken niet te doen verminderen.

De verdiensten waren soms voldoende om er van aan „de vreet” te blijven: maar soms was het slap met de negotie en werd armoe: troef. Er kwam bij, dat de Bul niet laten wou zich nu en dan te bedrinken en als hij z.g. „de gekke bui” had, liep hij een paar dagen achtereen „zat”. Hij was dan zeer vriendelijk en lachte onnoozel in permanente verteederingsaandoening. Zijn gezicht trok in idiote lachplooiën, zijn leden waren slap en zoo schuifde hij door de buurten, overmatig beleefd, zijn vilthoed afnemend voor kleine kinderen en volwassen, voor ieder, die hij het genoeg had te ontmoeten — zelfs voor honden.

Hieraan merkten jongens, die op straat speelden, dat hij dronken was: dan begonnen ze hem na te jouwen; eerst een paar, langzamerhand meer, tot er een troepje was, dat achter hem aanslenterde roepend:

„Bul! Bul! Zatlap! Zatlap!”

Zoo volgden ze hem, straat in straat uit,

gooiend met steentjes en tabakspruimen; en hij liet ze eerst maar bezig, mompelend verder zeilend tot een steen hem pijn deed of het rumoer achter hem te groot was. Dan keerde hij zich om, met de slappe armen dreigend, en de jongens juichten.

Ten laatste ging hij maar weer een kroeg binnen of trachtte thuis te komen waar hij binnenviel tusschen de kinderen, die op den vloer zaten, overstroomd door een regen van scheldwoorden die zijn vrouw uitjankte.

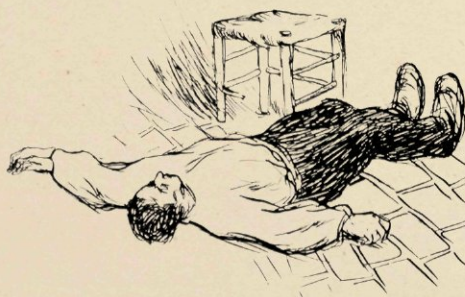
Voor het huis in het steegje hoopten de jongens saam, elkaar tegen de deur aangooiend of met angstig nieuwsgierig gezicht loerend door de ijzerdraad horren voor de ruiten. En in het lage dampige vertrek zat hij over tafel gebogen, den „kop” op de handen soms sussend tusschen de tanden om zijn „wijf” te bedaren, dat woedend werd door dit geluid en schold op den „zuiplap”.

De kinderen speelden intusschen door en sloegen elkaar bij zó’n thuiskomst voor „zatlapje” te gaan doen.

In de stad was hij een bekend type. Men vond hem een grappenmaker en uit zijn dronkenschap leidde men wel af, dat hij een aardige duit moest verdienen om met zijn huishouden zich twee,- driemaal in de week te kunnen „bezatten”.

Toen Sjaontje voor den eersten keer met zes kwartjes van de fabriek thuiskwam, kregen er zijn vader en moeder hooggaande ruzie om. Hij gaf zijn „wijf”, die het geld niet afgeven wou, een stomp en zij, buiten zichzelf, jankte het uit en sloeg hem in ’t gezicht.

Vloekend ging hij de deur uit en werd

DOOR DEN KASTELEIN UIT „HET ROODE VAATJE”
STOMDRONKEN OP DE PLAVUIZEN GELEGD.